

El liure

© Marc Bordons

vilafranca
(un dinar de festa major)
autoria i direcció **Jordi Casanovas**

Teatre Lliure Montjuïc . del 5 al 29 de novembre

Vilafranca (un dinar de festa major)

autoria i direcció **Jordi Casanovas**

intèrprets

Marta Angelat / David Bagés / Manel Barceló / Lluïsa Castell / Georgina Latre / Vicky Luengo / Àurea Márquez / Marc Rius / Manuel Veiga / David Vert / Anna Ycobalzeta

escenografia **Sebastià Brosa** / vestuari **Albert Pascual** / caracterització **Lluís Soriano** / il·luminació **David Bofarull** / so **Damien Bazin** / banda sonora **Anna Roig** i **L'ombre de ton chien**

adjunt a la direcció **Israel Solà** / ajudant de escenografia **Sergi Corbera** / cap tècnic **David Pascual** / tècnic de so **Óscar Villar** / tècnic de llums **Bernat Jansà** / ajudant de producció **Júlia Simó** / cap de producció **Carles Manrique (Velvet Events)** / gestió i distribució **Elena Blanco (Magnetica Management)**

coproducció

Atrium de Viladecans, Kursaal de Manresa, L'Atlàntida de Vic, Teatre Auditori de Granollers i Teatre-Auditori Sant Cugat

amb el suport de l'**Ajuntament de Vilafranca del Penedès** i **2015 Vilafranca Capital Cultural Catalana**

amb la col·laboració de la **Generalitat de Catalunya - Departament de Cultura** i la **Diputació de Barcelona**

agraïments **Carme Pallerola** i família, **Josep Í Joui Cabré** i **Pere Almirall** (President i Cap de Colla Castellera de Vilafranca), **Ball de Panderetes de Vilafranca**, **Ramon Marrugat**, **Toni Puntí**, **Nau Ivanow**, **Ramon Simó**, **Cristina Clemente** i **Blanca Caminal**.

espectacle en català / durada 2h. 10' sense pausa / subtítols en castellà i anglès el dissabte a les 21h. **a partir del 14/11 / 20/11 funció accessible** amb subtítols per a persones amb discapacitat auditiva i audiodescripció per a persones amb discapacitat visual / **13/11 col·loqui** amb la companyia després de la funció / **espectacle recomanat pel Servei Educatiu del Teatre Lliure**

18/11 a les 18h. Àgora Lliure È UPF - Què vol dir ser o no ser català?

taula rodona amb **Lluís Cabrera**, **Sergi Picazo**, **Eduardo Reyes** i **Eunice Romero**

seguiu **#vilafranca** al twitter

horaris de dimecres a divendres a les 20:30h. / dissabte a les 17:30h. i a les 21h. / diumenge a les 18h. / **preus** 29" / 26" compra avançada / 24,50" amb descompte (excepte els dies de l'espectador) / 22" el dimecres i el dissabte a la tarda (dies de l'espectador) / 20" Tarifa Plana Abonats / 15" tarifa última fila i Carnet Jove -25

30 d'agost de 1999. Diada de Sant Fèlix. La Cristina ha convidat tota la família a dinar. Els pares i la germana viuen a Moja. El germà, a Vilanova. Es retroben tots, com han fet sempre per Festa Major de Vilafranca, amb les parelles i els fills. Però la malaltia del patriarca està agreujant i aviat s'hauran de prendre decisions. És possible que aquest sigui el seu últim dinar plegats de Festa Major. És possible que prendre decisions comporti acceptar grans renúncies. És possible que alguns dels secrets i pensaments que mai no s'havien dit surtin avui entre el primer i el segon plat. Avui tot acaba i, potser, avui tot comença. A Vilafranca.

Vilafranca es va estrenar el 19 de febrer del 2015 a l'Auditori de Vilafranca del Penedès. És la tercera i última part de la *Trilogia sobre la identitat catalana*, iniciada amb *Una història catalana* (Premi Butaca 2009 al Millor text i reestrenada a la Sala Gran del TNC el 2013) i continuada amb *Pàtria* (estrenada a El CANAL i el Teatre Lliure l'octubre del 2012, i que va rebre el Premi Ciutat de Barcelona 2012).

Actualment, l'espectacle ja ha estat vist per més de 13.000 persones i ha fet ja un total de 21 representacions.

El text de la funció ha estat publicat aquest mateix 2015 per Edicions i Propostes Culturals Andana.

més informació <http://www.andana.cat>

Tota trista vivència es fa menys trista convertida en , cció. Per aquest motiu ja feia anys que tenia ganes de posar aquella història sobre un escenari. Baralles, desaments i retirades de paraula. Enemistat entre germans. Despit i rancúnies. Pugnes per quatre miserables terrossos de vinya que acaben com no voldríem que acabessin.

Una història única i una història comuna. Tothom ho ha viscut a casa seva. Tothom ha sentit a parlar de casos semblants. Tothom explicaria un munt de anècdotes i se emocionaria recordant. La família és la nostra primera societat. I potser observant com es mou, pensa i sent una família catalana, podem descobrir com realment es mou, pensa i sent tot un país. Ara, més que mai, em fa falta fer-me preguntes sobre la nostra identitat, personal, familiar, col·lectiva. I estic segur que no és pas una dèria únicament meva. Només els espectadors de teatre sabem que podem parlar amb desconeguts sense dirigir-nos una sola paraula. deixem doncs ara que el teatre faci la seva funció. En silenci i sense gairebé ser-ne conscients, començarem a dialogar amb aquella dona de la tercera , la, amb aquell nano de la setena o amb aquell senyor de primera , la de la , teatre.

Jordi Casanovas

©Albert Alemany

la crítica ha dit...

+*Vilafranca* està molt ben escrita i quan s'haigut ajustat alguns tempos (situacions massa explicatives, finals forçats només per tocar la fibra) i controlat algunes interpretacions, serem davant d'un drama excel·lent que connectarà com un endoll sentimental amb el públic que se senti còmode amb textos que plantegen experiències irreconeixibles. Ha superat el mestre Benet i Jornet en el seu propi camp i ho fa amb un títol que per ara ja ens regala les magnífiques actuacions de Lluïsa Castell, Marta Angelat i Manel Barceló.+

Juan Carlos Olivares (El País)

%*Vilafranca* ens explica un dia clau en la història d'una família amb la voluntat que la fotografia dels múltiples clars i obscurs d'aquest petit nucli humà serveixi també per explicar com som els catalans. (...) Impulsada per un grup d'actors fantàstic i molt ben dirigit, *Vilafranca* aconsegueix crear una tensió d'aquelles que es pot tallar amb ganivet, i alhora conté prou elements personals capaços de connectar amb l'espectador i remoure-li records i sentiments. En definitiva, una peça molt recomanable que parla una mica de tots nosaltres i que suposa un punt i a part en l'obra de Jordi Casanovas.

Josep Barbany (El 9 nou)

%La fotografia que ens ofereix Casanovas és bona, sobretot a partir del punt en què esclata el conflicte per la situació del pare. L'autor dibuixa amb encert cada un dels personatges, la seva forma de ser i la situació en què viuen ens resulta pròxima de seguida. La interpretació és molt coral però subratlla el protagonisme dels fills, especialment de Cristina, la filla major, personatge a càrrec de Lluïsa Castell, però també del seu germà (David Bagés) i de la seva germana (Àurea Márquez). Ens va agradar el gir (va trigar en arribar) que ofereix aquesta fotografia del clan familiar i la seva paleta de contrastos. Ens van sorprendre gratament, per exemple, moltes seqüències en doble o triple pla en les quals es visualitza l'ambició dels fills davant la soledat d'un pare malalt i la vitalitat d'uns joves carregats de projectes i il·lusions. Tots els actors es fan seu el paper, el defensen amb matisos i les escenes més dramàtiques commouen. Destaquem el treball de Manel Barceló, en el paper del pare. Barceló, que ha trobat l'equilibri perfecte, ens ofereix uns passatges amb la seva filla Cristina, quan era petita, (interpretada per Georgina Latre), que són una meravella.+

Mercè Boladeras (Diari de Terrassa)

%Al llarg de la representació reconeixem la semblança amb la nostra pròpia estructura familiar, i també tot l'entramat de tensions, d'aliances i d'enemistats que es generen habitualment. Perquè a la fi, les qüestions que generen conflictes es redueixen a unes poques de fonamentals, com ara les preferències en l'estimació dels pares respecte als fills (un tema tan antic que té ressò bíblic), el repartiment de l'herència (principal font generadora de conflictes), les desigualtats econòmiques entre els fills (els triomfadors i perdedors) i la satisfacció o insatisfacció sexual de les parelles. Tot aquest mar de fons fa que, sota l'aparença de cordialitat, flueixin forts corrents de rivalitats, de frustracions i de traïcions entre els parents.+

Carme Rubio (El 9 Nou)

ÀGORA LLIURE - UPF

dimecres **18 de novembre**

Què vol dir ser o no ser català?

taula rodona amb **Lluís Cabrera, Sergi Picazo, Eduardo Reyes i Eunice Romero**

Amb *Vilafranca*, Jordi Casanovas tanca la seva trilogia sobre la identitat catalana. La suma de les tres peces trenca el discurs oficial sobre la construcció del sentiment de pertinença. No hi ha una sola pàtria catalana, n'hi ha moltes i tan diverses com els individus que la componen. Els nostres convidats han reflexionat profundament sobre què vol dir ser català, a partir de la pròpia experiència vital i de la seva implicació en aquest debat col·lectiu que sembla no tenir fi. Volem mostrar la diversitat d'aquest ampli ventall de possibles identitats catalanes, el mestissatge dels qui ja no volen ser **els altres catalans+**.

Montjuïc È a les 18h. durada aproximada **1h. 30'**

entrada lliure È aforament limitat

© Albert Alemany

els actors i la festa major

Marta Angelat i els excessos de Nadal

El Nadal de la gran nevada a Barcelona, l'any 1962, jo tenia nou anys. Com sempre per aquestes dates ens reuníem tota la família, quinze persones entre grans i petits. El dinar era abundant i la beguda encara més. Per els grans la sobretaula s'allargava hores i hores, i les cafeteres recent fetes i les copes de cava, de stomacal i de *cointreau* amenitzaven tota la tarda-nit. Els petits ens manteníem al marge, jugant a fer cabanes a l'altra banda de pis. Si anàvem al menjador a preguntar alguna cosa, ràpidament ens enviaven a comprar mistos, expressió utilitzada per la meua família quan no volien que la canalla sentís les converses dels grans. Aquell Nadal, Barcelona estava coberta per dos pams de neu i els grans, després de moltes hores de copetes de licor, van sortir a donar una volta. Els petits ens vam quedar amb la iaia, encantats de la vida. No sé si deuria ser el fred o la neu del carrer, però al meu pare li va fer bullida tot plegat i es va trobar fatal. Al tornar a casa es va posar al llit, i tot i que, senzillament es tractava d'un tall de digestió, ell es va sentir morir. Tant s'hi va sentir, que ens va cridar al meu germà i a mi per acomiadar-se. Nosaltres ens el miràvem sense saber què dir, garratibats i amb el cor encongit. Tot es va resoldre amb algunes vomitades i força hores de son, però per a nosaltres dos va ser la pitjor nit de la nostra vida. Aquell dia vaig aprendre que a vegades un excés de dramatisme pot resultar nefast.

David Bagés i els Xiquets de Reus

A casa meua, fins que vaig ser adolescent, sempre vam celebrar dues festes majors, la de Reus i la del poble de mon pare, Flix. De fet, no recordo que, per la festa major de Reus, el dia de Sant Pere, vingués ningú més a taula. Fèiem un bon àpat, amb el seu corresponent vermutet, però érem només els quatre de casa i el gos. On sí que ens ajuntàvem família era, cada 15 d'agost, a Flix. El vermut es feia al bar de la plaça mentre ballaven el gegant i la geganta. Més tard s'arrencava l'orquestra vinguda d'algun poble de l'arròs, o de la ribera de l'Ebre, i algú de la taula s'aixecava i es posava a ballar el típic pasdoble. Cap a quarts de quatre, pujàvem a casa la padrina, la mare de mon pare, i començava l'àpat de festa major: canelons i fricandó, vi del Priorat, cava i tot un repertori de sarsueles, boleros i alguna cançó més moderna de les que sonaven a la ràdio. A casa sempre ens han agradat les tradicions. Mon pare i ma mare eren uns grans amants de les tradicions, des dels gegants i la mulassa de Reus fins a la festa del riu de Flix. Jo sempre n'he gaudit molt i em deixava perdre molt poques coses. Quan vaig néixer encara era viu el dictador i les festes tradicionals s'aguantaven per l'empenta de quatre romàntics amb bona fe i molta il·lusió. Els mitjans eren escassos, però, i amb prou feines hi

havia temps i diners, d'un any a un altre, per arreglar un descosit del vestit de la Vítxeta o un cop al cap d'un dels nanos. La meva total implicació amb les tradicions va ser quan algú em va proposar formar part d'una colla castellera que es volia formar a Reus. Sempre m'ha fascinat el món casteller i, tot i que a Reus no hi havia cap colla, sempre ha estat plaça castellera i, ja de petit, havia admirat les construccions dels grans Xiquets de Valls. Malgrat les preocupacions de ma mare, vaig anar al primer assaig de la futura colla. I vaig ajudar a fundar la colla dels Xiquets de Reus. Però una mica abans de venir a estudiar a l'Institut del Teatre a Barcelona, ja ho havia deixat. He estat més de trenta anys sense vincular-me a cap altre colla. Però m'ha sortit un fill grimpador i des de petit l'he portat a diades i l'he endinsat en la cultura del món casteller. Avui tots dos pertanyem als Castellans de la Vila de Gràcia. El meu fill corona castells de nou i pilars de set, i a mi em cau la baba. Però sempre que en una diada actuen els Xiquets de Reus les meves mans i el meu pit estan al servei de la colla que vaig fundar.

Manel Barceló i els musclos de l'Àvia

Les celebracions en família es feien al domicili de la meva àvia Regina. Una planta baixa situada al carrer Sevilla de la Barceloneta. La superfície total de l'habitable era el que es coneix en el barri com «quart de casa». Això vol dir uns trenta metres quadrats que acollien un menjador cuina, un parell d'habitacions i un bany. En les festes grosses s'hi encabien un mínim de divuit persones, però a l'hora de la sobretaula podíem arribar a ser-ne trenta. No em pregunteu com ens ho fèiem. Hi cabíem i prou. Els àpats importants tenien bona matèria primera perquè l'Àvia tenia una parada de musclos al mercat de Santa Caterina. Li dèiem així, «parada de musclos», però en realitat venien marisc de tota mena. Així és que per Nadal, sobretot, no faltaven les boques de crancs, les gambes, els escamarlans, les ostres... i els musclos. La Festa Major de Barcelona no tenia res de special per a nosaltres. O sí, segons com es miri. El Cercle Artístic de Barcelona organitzava per la Mercè una desfilada de carrosses. Durant uns anys, mon pare va ser-ne el president i en alguna ocasió, les meves dues germanes van participar-hi, disfressades i enfilades a les carrosses. Tornaven emprenyades perquè els nois els hi deien grolleries i els hi tocaven les cames. Amb tot plegat, pot semblar que a casa gaudíem d'un cert benestar econòmic, vorejant l'opulència. Però això no és veritat. És cert que la meva àvia, a més de la parada de Santa Caterina, tenia un viver de musclos al port de Barcelona -en aquelles aigües apreníem a nedar de petits- i tenia també un taller de manyà, al carrer Còdols, però d'aquests negocis se'ns feien càrrec la meva tieta i el seu marit. Nosaltres érem els parents pobres. Tornant a les celebracions, per Nadal es mantenia un cert ritual. A casa érem

molt cantaires i, després dels torrons, ja refilàvem tots amb àries i duos de sarsueles. En un moment donat, mon oncle Miquel aturava el xivarri tot marcant . el ganivet contra la copa- un ritme d'avanera. Llavors, amb un filet de veu, la via Regina cantava La bella Lola. Així era la meua àvia: grassa, amb un gran nas i uns ulls molt petits, com dos traus. Es recollia els cabells en un petit monyo. Parlava amb l'accent de Vinaròs. Mai li havien sentit una paraula fora de to.

Lluïsa Castell i els canelons de la Juanita

Barri de Montbau, Barcelona. Pollastre a l'ast i canelons de la polleria Juanita de les planada. Aquest era el menú de Festa Major que es feia a casa, o a la plaça, depenent si s'havia muntat o no l'equip per als actes del matí. A una hora prudencial menjaven els que hi eren. Els altres ho feien quan arribaven. Es comentava la festa i ja es preparava la tarda. *%bo vaig a preparar els vestidors per als Esbarts+ %M'has planxat els pantalons del vestit?+ %He quedat amb el Joan per a preparar els micros+ %El concert de la Coral ha sortit bé, les cadires per la cobla són a casa la Carmen+ %Teniu el guió que haig de llegir?+* Després ens trobàvem a la plaça i cadascú a la seva feina. Aquest era el meu dinar i sobretaula de Festa Major, fins i tot quan ja no vivia amb la família. Una vegada acabada la festa, el piscolabis, les relacions socials i a sopar. Una bogeria, sí, però molt divertida i entranyable. Sempre m'ha quedat el record de l'entrega dels de casa a la vida social del barri.

Georgina Latre i els petards de colors

A casa, a Barcelona, sense estar gaire lligats a cap barri, mai no hem estat gaire de festes majors. El que sí que recordo amb especial carinyo són les revetlles de Sant Joan. Avui en dia encara me'n agraden molt, però de petita era una gran festa i les vivia com una gran nit màgica. Jo no tinc germans i sóc filla de fills únics, per tant, sempre era la única nena a les reunions familiars. Això hagués pogut ser molt avorrit (i a vegades ho era) però a la nit de Sant Joan era diferent. Ens reuníem a casa dels meus avis paterns (actualment és casa meua) que té una terrasseta i que per a mi en aquells moments era com un gran bosc. Sopàvem a l'interior pa amb tomàquet i embotit (el meu menjar preferit) i se'm permetia beure Fanta de taronja i una mica de Coca-Cola. La coca no me'n agradava gens però sempre tenia la sort que la meua iaia havia comprat pastes seques amb xocolata especials per a mi. Després de sopar arribava el moment més màgic per a mi, el moment dels petards, que havíem anat a comprar amb el meu pare aquella mateixa tarda. Sortíem a la terrassa i jo presentava un per un tots els petards, fins a arribar a la font de colors, la font màgica. L'espectacle durava com a mínim una hora, o així és com ho sentia jo.

Un cop acabat marxàvem cap a casa, i recordo posar-me al llit mentre a fora encara sonaven petards. Recordo que era molt feliç.

Vicky Luengo i San Roque

Sempre m'ha fet molta gràcia allò de %les millors festes del món són les del meu poble+. Els meus avis són de Albalánchez, un poblet prop de Almeria, on unes 400 casetes blanques coronen una muntanya amb el sol i la calor com a protagonistes. Quan era petita, a l'estiu, els cinc integrants de la família ens embotíem al cotxe del meu avi, sense aire condicionat, durant vuit hores, per arribar-hi. Fins els 12 anys vaig viure la Festa Major de dia amb una planificació exhaustiva i un munt d'activitats. En realitat, no en tenia ni idea que a les nits els carrers s'omplien de gent, els avis ballaven %pasodobles+ i la gent jove esperava que fossin les tres de la matinada per arribar a la plaça i acabar ballant fins a les vuit. També desconeixia que l'últim dia (a les nou del matí), mentre sonava la darrera cançó de l'orquestra, es cremaven tots els papers de la revetlla al mig de la plaça per acomiadar les festes. Però sí que sabia que al voltant de les vuit i mitja passava una rua per tots els carrers tocant música i despertant als veïns. Més tard, vaig descobrir que tots aquells que anaven darrere l'orquestra, era la gent que havia aconseguit aguantar tota la nit desperta cantant i ballant i que aquell ritual per dir-nos %bon dia+era, en realitat, la seva millor manera de dir-se %bona nit+. Al poble diem que %qui en vive San Roque, vuelve+i tinc comprovat que és veritat. Sempre que hi convido algú, em diu que hi vol tornar. Ara el meu avi ja no hi és però per a mi és obligatori anar-hi cada any amb la meua àvia i ballar fins que surti el sol a les millors festes del món. Perquè tinc claríssim que les millors festes del món són les del meu poble, és clar.

Àurea Márquez i els primers balls de nit

Jo sóc de Barcelona i vaig viure la infantesa i primera joventut al Poble Sec. La Festa Major de Barcelona no ha suposat un motiu familiar per fer dinars ni res semblant. Com a molt, havíem anat a veure gegants i capgrossos. Fa vint anys que visc a Gràcia i, tot i que la festa també és molt sonada, no té repercussions gastronòmiques en el sí de la meua família. La festa del poble on estíem javem sí que suposava fer algun sopar de germanor a la plaça o una xocolatada. Però els balls de nit són el que més recordo perquè van coincidir amb el despertar de l'adolescència. Això vol dir les primeres borratxeres i altres iniciacions. Sí que puc dir que el Nadal ha estat sempre el punt àlgid de la convivència i el contacte familiar: preparatius, compres, nervis, il·lusió, emoció... I això passava quan era petita. I passa ara que ens anem fent grans i he estat tia i mare.

Marc Rius i el pregó de Festa Major

La veritat és que en el meu cas tenim poca tradició de celebrar la Festa Major de Sabadell amb un dinar familiar. Ens costa coincidir a taula sobretot perquè, per un motiu o altre, són dies que els passem al carrer participant activament en les activitats programades. Però si mai m'ha marcat la Festa Major de la meua ciutat ha estat aquest any quan l'alcalde ens va proposar a Algalliner (la meua companyia de teatre) per fer de pregoners. Pujar dalt del balcó de l'Ajuntament per donar el tret de sortida de les Festes, davant de les 5.000 persones que omplen la Plaça Sant Roc de Sabadell, ha estat una de les aventures més boniques i apassionants que mai he viscut. Pel que fa a les trobades familiars, hi ha un dia a l'any que esperava amb molta il·lusió. El 5 de gener és la vigília de l'arribada dels Reis Mags però també el dia que celebrem el meu aniversari. Per a mi era un privilegi que aquesta data tan especial fos l'únic dia de l'any que ens reuníem tots plegats, unes 25 persones pel cap baix (avis, tiets, cosins...). Evidentment, la corona del tortell de reis sempre me l'acabava quedant jo.

Manuel Veiga i els barris són pobles

Com a urbanita i barceloní, els meus records de correfoc són els d'una Festa Major molt senyora que es diu Mercè. Són records d'una font de Montjuïc, que no fa distincions de colors. Per això Barcelona té el carrer Verdet, el Blau de Montbau i, fins i tot, un Pati Llimona. Tampoc no fa distincions de dates perquè té una Ciutat Vella amb un Portal Nou. Els meus records de Festa Major són els d'una urbs gran i centralista... O potser, no. Perquè tal i com deia Paco Candel: «Los barrios son los pueblos de las ciudades». I dins aquests barris hi ha Festes Majors de tot tipus: n'hi ha una de tan simpàtica, que quan somriu se li fa un Clot. I una altra amb tanta Gràcia, que païos i gitanos ballen rumba catalana. I encara aquella altra que diuen que porta bona sort: la de la Bonanova. Això sí, a tota Barcelona la Família es Sagrada.... Imagino que com a VILAFRANCA i arreu. O potser no.

David Vert i Sant Esteve

Crec que la Festa Major no estava tan arrelada a les famílies barcelonines com ho estava en altres poblacions més petites. Potser pel fet d'haver nascut en una ciutat gran com Barcelona no vam viure les festes de la Mercè com una tradició familiar. Tampoc no vivíem intensament la Festa Major de Sants, el nostre barri, que era ben sonada. La trobada familiar més important ha estat sempre el dia de Sant Esteve, perquè el meu avi i el meu pare es diuen així. Ens trobàvem a casa dels meus avis, on menjàvem els típics canelons, i

reuniem a tota la família. En un pis no gaire gran, podíem arribar a ser una vintena de persones. Teníem els petits conflictes habituals de qualsevol família sense conflictes.

Anna Ycobalzeta i la taula dels nens petits

Recordo, de petita, l'emoció amb la qual esperava les festes del poble. Totes. Per Carnaval ballàvem les Gitanes, per la Festa Major el ball del fanalet, i per Nadal fèiem el concert de la coral. Eren moments de riure, divertir-se, córrer, jugar, estar amb els amics... Una emoció semblant a la que tenia per estar amb la família el dia de Nadal. Sempre m'ha agradat. El simple fet de poder-nos reunir tots ja és un motiu prou important per estar contenta. I cada any és diferent. L'única cosa que es repeteix és el menú (el brou de Nadal és un dels millors invents que s'ha fet mai...mmmm!). Alguns anys els nens reciten el poema que han après a l'escola, algú altre treu la guitarra i cantem, com podem, les nades que tots tenim a la memòria. De sobte un any ja no seus a la taula dels nens, i així t'adones que t'has fet gran. I els grans+ho són cada vegada més, i n'hi ha d'altres que ja no hi són... i llavors la festa es tenyeix de malenconia... Però és una emoció dolça. Perquè els que no hi són hi van ser. I els que hi són no hi eren. I la vida continua...

© Àngel Oliveres

Jordi Casanovas

Vilafranca del Penedès, 1978

Fundador i director artístic de la SALAFlyHard des de la temporada 2010/2011 fins el 2013. Estudis d'Enginyeria Superior de Telecomunicacions 1996 - 2001. Estudis de la Llicenciatura de Belles Arts. 2001 - 2005. Ha escrit una trentena de textos teatrals, entre els quals destaquen *Ruz-Bárcenas* (Teatro del Barrio, maig 2014), *Pàtria* (Teatre Lliure, octubre 2012), *Una història catalana* (TNC, juny 2011-2013), *Un home amb ulleres de pasta* (SALAFlyHard, 2010), *Sopar amb batalla* (Versus Teatre, 2010), *La Revolució* (La Villarroel, 2009) i *City/Simcity* (Sala Beckett / Club Capitol, 2007).

direcció

- 2014 *Un hombre con gafas de pasta*. La Pensión de las Pulgas. Madrid.
- 2013 *Una història catalana* TNC. Barcelona.
Auca del Born. Mercat del Born. Barcelona.
La revolució no serà tuitejada. Teatre Lliure. Barcelona.
Consell familiar. Sala Beckett. Barcelona.
- 2012 *Pàtria*. Teatre Lliure. Barcelona.
- 2011 *Una història catalana*. TNC. Barcelona.
Burundanga. La Villarroel. Barcelona.
Yes we Spain. Coliseum. Barcelona. Gira.
- 2010 *Transició*. Teatre Lliure. Barcelona.
Sopar amb batalla. Versus Teatre. Barcelona.
Un home amb ulleres de pasta. SALAFlyHard. Barcelona.
- 2009 *La revolució*. La Villarroel. Barcelona.
Julia smellsõ Teatre Lliure. Grec. Barcelona.
- 2008 *La ruïna*. La Villarroel. Barcelona.
Lena Woyzeck. Festival Temporada Alta. Girona.
- 2007 *City/Simcity*. Sala Beckett. Barcelona.
Aquesta tampoc no serà la fi del món. Festival Temporada Alta. Girona.
- 2006 *Wolfenstein*. Areatangent. Barcelona.
Andorra. Versus teatre. Barcelona.
Tetris. Versus Teatre. Barcelona.

guardons

- 2013 Premi Tendències del diari El Mundo 2013 al creador emergent.
- 2012 Premi Ciutat de Barcelona de Teatre 2012. Jordi Casanovas, autor i director de l'obra *Pàtria*. Per la seva tasca com a dramaturg i dinamitzador de l'autoria catalana mitjançant la SalaFlyHard.

- 2011 Premi Butaca al millor text teatral per *Una història catalana*.
Nominació Premis Butaca a millor text teatral per *Sopar amb batalla*.
- 2010 Premi Time Out Barcelona a la millor obra per *Un home amb ulleres de pasta*.
- 2009 Premi Butaca al millor text teatral per *La Revolució*.
- 2007 Premis Crítica Barcelona. Revelació temporada.
- 2006/07 Trilogia: *Wolfenstein, Tetris, City/Simcity*. Premi de la crítica Serra D'or al millor text teatral.
Nominacions pels premis Max per *Tetris, City/Simcity*.
- 2006 Premi %Eduard Escalante+Ciutat de València per *Estralls*.
- 2005 Premi Ciutat D'Alcoi per *Beckenbauer*.
Premio Marqués de Bradomín per *Andorra*.
- 2002 Premi Internacional AIET de Teatre Universitari %Josep Robrenyo+, 2002 per *Les millors ocasions*.